

Chương 37

Xe Báu Tại Kim Lăng

ửa tháng sau ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh tại Vạn Cực Cung, không rõ có sự thay đổi như thế nào mà Huyết Ma Bang dẹp bỏ tất cả các phân đường trên toàn lãnh thổ Trung Nguyên.

Hệ thống điều hành bang vụ chỉ còn gồm Tổng Đàn, chỉ huy ba đàn. Tất cả các nhiệm sở cấp dưới đều giải tán.

Còn một hiện tượng khác nữa là trong vòng nửa tháng, tất cả các tiêu cục trên hai địa hạt Đại Giang Nam Bắc đều thay đổi các tiêu sư và hai vị phó tiêu chủ.

Tiêu cục vẫn hoạt động như thường với các tiêu sư và chánh phó tiêu chủ mới.

Người ta không hiểu tại sao bỗng nhiên có một số tiêu chủ rời bỏ nghề sanh hoạt, rút về rừng núi ẩn dật như kẻ chán đời.

Còn một số khác thì đột nhiên mất tung tích.

Kể từ ngày các tiêu cục thay đổi bộ mặt mới, thì trên giang hồ thường có những vụ cướp chặn đường, đoạt những vật bảo tiêu, những chuyến nào dài, tải hàng hoá quý giá đều bị cướp chặn đoạt tất cả.

Người ta nhận thấy, những tiêu sư tiêu chủ mới này, không phải là những người xa lạ lắm, họ gồm toàn những danh thủ trong võ lâm, không rõ vì một lý do gì, họ rời bỏ giang hồ quán xuyến một tiêu cục.

Cũng từ ngày tổ chức Huyết Ma Bang thay đổi hệ thống điều hành thì trong thiên hạ lại phát sanh ra cái nạn gian dân đốt nhà, hại người không ngày nào không xảy ra, không nơi nào không xảy ra.

Bá tánh vô cùng khổ sở.

Những ai từng theo dõi hoạt động của bọn ma đầu trong giang hồ, thì đều biết rõ Huyết Ma Bang đã khai thi một trào lưu hoan hoạ trên toàn thể dân lành.

Chúng dẹp bỏ các phân đường nhưng chúng thay thế bằng các tiêu cục. Các đường chủ của chúng, tân cũng như cựu, đều được bổ nhiệm vào các tiêu cục mà chúng chiếm đoạt của các tiêu sư và tiêu chủ cũ, chúng giết tất cả những người này, ai chạy vượt thì chỉ còn tìm một nơi nào đó bí ẩn chôn chặt hành tung vĩnh viễn không xuất đầu lộ diện.

Trong các tiêu cục, có các danh thủ võ lâm xung nhiệm không phải hoàn toàn tự ý họ muốn lệ thuộc Huyết Ma Bang mà làm cái nghề chở hàng mướn.

Có một số lớn bị cưỡng bách phải làm, nếu không làm thì chúng giết.

Còn lại một số ít thì chẳng qua là những kẻ xu thời phụ thế, tuy chen mình trong vũ lâm nhưng tâm địa ương hèn, mạnh thì theo, yếu thì bỏ, bất chấp chánh nghĩa, công đạo.

Dù muốn dù không, quần hùng hiện tại cầm bằng chó chạy chim bay, sấm mỗi cho Huyết Ma Bang hưởng dụng.

Võ Lâm tuy trải qua mấy độ thăng trầm suy thịnh, nhưng không có lúc nào nhục nhã cho bằng lúc này.

Từng ngày trôi qua, sự thảm khổ của dân chúng càng chồng chất.

Tiếng dân oán thán đến trời cao, thiên hạ hờn thâm mà không dám cự thẳng.

Một thoáng trôi qua.

Nếu làm được một bảng thống kê về nạn gian dân, đốt nhà hại mạng, thì người ta sẽ có một bảng thống kê dài hàng dặm.

Nếu tình thế kéo dài lâu, thì chỉ trong vòng sáu tháng, một năm, toàn thể dân lành sẽ điêu linh khắc khoải, thoi thóp chờ ngày rũ xác dưới lòng đất lạnh.

Một hôm, trước cửa tiêu cục Thần Võ tại Kim Lăng, xuất hiện ba người.

Họ vào trạc tám mươi tuổi trở lên, hai nam một nữ.

Hai nam mặc áo màu tro, nữ vận áo màu xanh.

Mỗi người đều có một rương son đỏ, xem chừng khá nặng.

Một trong ba người có dắt theo một con ngựa có sắc lông hồng.

Ba cụ già dừng chân trước tiêu cục Thần Võ, thò đầu nhìn vào trong.

Họ e dè lấp ló tỏ vẻ sợ sệt, muốn mà không dám vào.

Tên tiêu nhân có phận sự trực tại tiêu cục trông thấy đáng dấp thập thò của họ, vội chạy ra hét :

- Các người làm gì đứng đó mà nhìn vào? Tiêu cục này có phải là chỗ không người đâu mà các người do thám!

Một cụ già hấp tấp đáp với giọng sợ hãi :

- Không ! Không ! Bọn tôi đến để nhờ tiêu cục tải hàng mà !

Tên tiêu sư nghe huyền não, từ trong bước ra, nhìn ba cụ già từ đầu đến chân, xì một tiếng :

- Trông các người quê mùa hèn hạ thế kia, có vật gì quý giá mà phải nhờ tiêu cục bảo đảm?

Một cụ già ấp úng :

- Dù không quý giá nhưng vẫn là vật truyền tử lưu tôn, chúng tôi phải thận trọng! Ngót tháng nay, trộm cướp như rươi, bước ra đường là gặp cường đạo, tại thành thị đồng bằng, rừng, núi, đường bộ cũng như đường thủy, không nơi nào không có cường đạo. Chúng tôi phải sợ chứ?

Tên tiêu sư hừ lạnh :

- Các người muốn thuê tiêu cục hộ tống vật gì đâu, đưa ra đây xem nào? Ta còn xét giá trị có xứng đáng cho tiêu cục đảm nhận không!

Một cụ già có vẻ sợ hãi :

- Ủy ! Không được đâu ! Đồ vật của tổ tông truyền lại, không thể để ngoại nhân trông thấy ! Tiêu cục cứ nói giá, bao nhiêu cũng được , chúng tôi muốn đủ sức thì theo, không đủ sức thì thôi, quyết chẳng dị nghị kỳ kèo gì cả !

Tên tiêu sư trở mặt :

- Như vậy, món đồ quý giá lắm !

Cụ già lắc đầu :

- Quý hay không, chúng tôi cũng không được rõ, bởi hơn trăm năm rồi, món đồ trải qua nhiều thế hệ, có ai dám mở rương ra lần nào đâu mà biết!

Tiêu sư lại càng kinh dị, hẩn hĩnh :

- Vật gì mà quý thế? Chắc quý lắm nên mấy lão già này mới trông như thế chứ gì? Minh phải xem cho bằng được, cho biết là vật gì!

Hắn giả vờ bất mãn, trừng mắt nhìn ba cụ già lắc đầu :

- Nếu không cho ta xem thì các người mang nhờ nơi khác hộ tống cho ! Ai đời nhân bảo đảm một món đồ mà không cho biết món đó là vật gì, thì còn làm ăn ra sao được nữa?

Ba cụ già lấy mắt nhìn nhau thăm dò ý kiến.

Một cụ thốt :

- Thế này thì không cho tiêu cục xem cũng không được !

Hai người kia lộ vẻ không vui :

- Như vậy thì chúng ta phá lệ của tổ tông sao?

Cụ già kia trầm ngâm một lúc :

- Ở đây đòi xem thì nơi khác cũng đòi xem, mình biết làm sao bây giờ? Trừ ra mình không muốn thuê tiêu cục tải đi thì khỏi nói!

Tiêu sư thấy ba cụ già do dự, hắn thầm nghĩ :

- Vật gì mà quý đến nỗi không giám cho người ngoài thấy?

Qua mấy phút giây nữa, một cụ già quả quyết :

- Được rồi ! Tiêu sư muốn xem thì bắt buộc chúng tôi phải vâng theo, nhưng tiêu sư xem rồi thì đừng tiết lộ ra bên ngoài cho ai xem nhé!

Tiêu sư thích chí cười nhẹ :

- Tự nhiên ! Cái nghề của bọn ta là phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu không thì còn ai tin mà hòng làm ăn với nhau chứ?

Ba lão già hạ rương xuống đất, đoạn lần lưng lấy chìa khoá.

Mỗi người mở chiếc rương của mình.

Tiêu sư rú lên một tiếng lùi lại mấy bước.

Hắn dụi mắt mãi, mắt hắn như bị chói ánh sáng vàng thái dương giữa trưa, không còn trông thấy gì ngoài một vầng hào quang chiếu rọi.

Bình sanh, hắn chưa từng thấy châu ngọc nào rực rỡ như số châu ngọc đựng trong ba chiếc rương.

Hắn bật kêu lên kinh hãi :

- Ủy!

Hắn ngây người đứng lạng há hốc mồm, lưỡi thè ra như lưỡi thần vòng, không thể thêm một lời nào được.

Hắn kêu to quá làm kinh động hai vị chánh phò tiêu cục chủ.

Cả hai từ trong bước ra xem việc gì, cả hai cũng như hắn, trở mặt nhìn ba rương báu vật.

Họ nhìn rương báu vật rồi nhìn ba cụ già.

Nhưng họ là chủ nhân, họ lấy lại bình tĩnh nhanh hơn thuộc hạ.

Họ đến bên cạnh ba cụ già niềm nở thốt :

- Xin mời ba vị vào trong ! Vào trong này cho kín đáo hơn, mình sẽ nói chuyện sau!

Tên tiêu cục chủ vẫy tay cho bọn tiêu nhân, lúc đó đã có mấy tên tụ đến :

- Mang vào trong khách sảnh cho ba cụ đi !

Ba cụ già lắc đầu quây quây, tự họ đẩy nắp rương, tự họ nhắc lên, của ai nấy giữ, họ từ chối :

- Khởi ! Khởi ! Chúng tôi tự mang lấy được, vật bất ly thân mà !

Họ tỏ vẻ cẩn thận quá, họ không muốn ai chạm vào vật tổ tiên lưu truyền, họ cùng đứng với nhau một chỗ.

Tiêu cục chủ tiêu cục này là Thần Ứng Thủ, nội cái tước hiệu của hắn cũng nói lên tâm tánh hành vi rồi.

Và Thần Võ tiêu cục tại Kim Lăng có tầm hoạt động quan trọng hơn các tiêu cục khác tại vùng Giang Nam.

Ba cụ già thì thăm nhau một lúc rồi lại nhìn Thần Ứng Thủ.

Tên tiêu cục phó là Nam Minh Kiếm vẫn bên cạnh Thần Ứng Thủ, cả hai cứ nhìn chòng chọc vào ba cụ già.

Nhưng cái nhìn của song phương có hàm ý khác, chưa thể rõ.

Ba cụ già thì khù khờ ngốc nghếch, mắt lão liên như mắt ông già, còn Thần Ứng Thủ và Nam Minh Kiếm thì mắt thao láo như mắt cáo.

Giây lâu, một cụ già lên tiếng :

- Chúng tôi từ thôn xa đến đây, không hiểu rõ quy củ của quý tiêu cục, chúng tôi muốn nhờ quý vị hộ tống đến Hồng Trạch Hồ, quý tiêu cục có thể đảm nhận việc không, xin cho chúng tôi biết?

Thần Ứng Thủ tươi cười :

- Đã đứng lên tiêu cục thì phải phục vụ khách hàng chứ có từ chối bao giờ? Dù cho quý vị bảo hộ tống báu vật lên trời, chúng tôi há sợ khó mà không nhân sao? Chúng tôi dám chết cho uy tín của tiêu cục lắm!

Cụ già tỏ vẻ mừng rỡ nhưng lo ngại :

- Gần đây, bọn đạo tặc nổi lên khắp nơi, chúng tôi nghĩ đến con đường từ đây đến Hồng Trạch Hồ mà phát ngán !

Cụ tin tưởng trở lại :

- Nhưng quý tiêu cục chịu đảm nhận cho công việc khó này, chúng tôi dám chắc báu vật của chúng tôi sẽ đến nơi đến chốn!

Thần Ứng Thủ cau mày :

- Dĩ nhiên phải là vậy rồi ! Đạo tặc dù táo bạo đến đâu, chúng cũng không dám trêu vào Thần Võ tiêu cục của chúng tôi vậy! Từ ngày dựng lên cơ sở này đến nay, chưa bao giờ chúng tôi bị khách hàng chửi trích lần nào! Các vị đã chọn đúng chỗ tin cậy đó!

Thần Ứng Thủ chớp mắt, vòng tay tiếp nối :

- Tam vị yên tâm, tiêu cục của chúng tôi bảo đảm an toàn cho tam vị !

Một cụ già gật đầu :

- Chúng tôi nghe danh Thần Võ tiêu cục làm ăn đường hoàng, chưa hề để thiệt hại cho một khách hàng nào cả, nên chúng tôi tìm đến, mong quý tiêu cục cố gắng tiếp cho ! Nhưng...

Thần Ứng Thủ Vi Bắc Hải chặn hỏi :

- Quý khách còn ngại điều chi?

Cụ già lắc đầu :

- Có ngại gì đâu ! Chúng tôi muốn biết quý tiêu cục ngày nào lên đường?

Nam Minh Kiếm Châu Anh đáp thay tiêu cục chủ :

- Báu vật có cái giá trị liên thành, mình không trì hoãn được, theo ý tôi, mình nên đi ngay, nếu chậm trễ sợ phong thanh đồn đãi đến tai người ngoài mà sanh rắc rối. Nhất định đêm nay chúng tôi khởi hành !

Lão bà vận áo xanh bây giờ mới cất tiếng :

- Phải lắm ! Đi ngay trong đêm nay là phải ! Dù sao mình cũng phải đề phòng mọi biến cố! Biết đâu, tiêu cục chủ thì cẩn thận kín đáo còn thuộc hạ thì bép xép hở hang, mà thành Kim Lăng là nơi giao tế bốn phương, làm gì không có bọn môn đồ của đạo tặc !

Đến đêm, mọi cuộc chuẩn bị đều chu đáo, tất cả cao thủ đều theo chuyến bảo tiêu sang hồ Hồng Trạch.

Tiêu cục chủ không quên cho người thông báo về tổng đàn chủ Huyết Ma Bang.

Chuyến bảo tiêu này đích thân Thần Ưng Thủ Vi Bắc Hải và Nam Minh Kiếm Châu Anh lãnh đạo.

Tuy ba chiếc rương không có gì to lớn lắm nhưng họ thuê ba cỗ xe, phủ vải bào bên ngoài, ba cụ già chia mỗi người ngồi khuất trong mui, chiếc rương đặt gọn trong lòng.

Về phía tiêu cục, đoàn hộ tống hơn hai mươi danh thủ, cục chủ và cục phó đoạn hậu.

Đoàn người âm thầm, đang đêm rời Kim Lăng thành, thẳng đường tới Hồng Trạch Hồ.

Đến bờ sông, có sẵn người của tiêu cục, đoàn người sang bên sông phía Bắc, theo con đường đất ven Đại Giang đi tới.

Đến Lục Hiệp, đoàn người dừng lại thuê một khách sạn nghỉ đêm.

Ba cụ già ngủ chung một căn phòng khá yên tĩnh.

Thời khắc trôi qua.

Trống canh lầu thành của trấn Lục Hiệp đã điểm ba tiếng.

Trong đêm trường tịch mịch, bỗng có tiếng vó ngựa vang lên.

Tiếng vó ngựa cất đều, nhanh chóng, vừa nghe xa đã tới gần.

Vó ngựa dừng lại ngang mấy cỗ xe của tiêu cục.

Kỵ sĩ vận chiếc áo màu tím, màu sắc đặc biệt của Huyết Ma Bang, không rõ làm gì sau khi dừng ngựa, bởi khi vó ngựa im bật thì bên ngoài chìm trong thanh tịnh đêm trường.

Mãi một lúc, tên kỵ sĩ mới xuất hiện ở trước căn phòng mà hai tên chánh phó chủ tiêu cục chiếm trú qua đêm.

Kỵ sĩ đứng bên ngoài gọi khẽ :

- Vệ Bắc Hải !

Bên trong phòng có tiếng chân di động đến gần bên cửa sổ. Kỵ sĩ tiếp nói :

- Đế Quân không hài lòng về Vệ Bắc Hải lắm đó ! Hơn tháng nay, tiêu cục Thần Võ không gây nên một thành tích nào đáng kể! Nếu lần này người không thành công thì người gặp khó khăn cho mình không nhỏ đâu! Người nên nhớ là cần được Đế Quân giải huyệt cho để còn về với vợ con, hưởng điền viên cho trọn kịp lúc tuổi về chiều!

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải đáp với giọng hết sức cung kính :

- Xin Lam Chủy Đại Hộ Pháp yên tâm, nhất định là tôi phải thành công trong chuyến này. Chỉ cầu mong Đế Quân thương tình, sớm giải huyệt cho tôi để lui về quê sống đời ẩn dật, nhưng việc gì cũng thế, tránh sao khỏi nhờ đại hộ pháp bịa lời nói khéo với Đế Quân, tôi vô cùng thâm cảm.

Thì ra kỵ sĩ là cựu Đàn Chủ Lam Chủy Đàn, từ sau ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh, rời bỏ chức vụ cũ để xung nhiệm Đại Hộ Pháp Tổng Đàn, Lam Chủy Đàn được trao phó cho Bích Nhãn Thần Tăng đảm nhiệm.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vẫn với giọng cười trầm nghiêm :

- Vệ Bắc Hải ! Ta luôn giúp đỡ người nếu có dịp và điều cốt yếu là người phải cố gắng lập công mới được!

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Theo báo cáo của người, ba lão già này quê mùa, mộc mạc, lại khù khờ, người có chắc lời quyết đoán của người là đúng không? Dựa vào đâu mà người dám nói họ

không có vũ công? Cho nên ta khuyên người không nên khinh thường họ mà phải hối hận đấy!

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải nói nẹ :

- Ba lão già có tướng hiền hậu chất phác, cử động của họ không tỏ một vẻ gì có biết vũ công. Tôi tin chắc là mình không lầm. Mà dù có xảy ra thế nào, tôi quyết không để cho công việc thất bại đâu!

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hừ mạnh :

- Khoan khoan lác ! Ba lão già đó có lai lịch ra sao, người chưa mấy may, hướng chỉ ba rương báo gia truyền trải qua mấy thế hệ rồi mà chưa mở ra xem, khó tin quá! Ta quyết có chỗ giả dối trong vụ này!

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải không phục :

- Lam Chủy Đại Hộ Pháp có thể chứng minh chỗ nhận xét của mình chứ?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp gằn giọng :

- Nếu đúng là lời tổ phụ lưu truyền, ba lão già ấy đã bảo là bao lâu rồi không ai mở ra xem, thì tại sao hôm nay họ lại mở trước mặt các người? Như vậy mà người vẫn chưa thấy chỗ đáng nghi ngờ à?

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cãi :

- Tôi thấy lắm chứ ! Nhưng, một là họ quê mùa ngớ ngẩn, hai là họ cứ bo bo ôm chiếc rương, ba là họ không có một sơ hở nào chứng tỏ họ là nhân vật trong võ lâm, do đó mà sự nghi ngờ dù có cũng tan biến mất. Còn một lẽ nữa là tiêu cục Thần Võ với họ không thù hân, có lý nào họ lại tìm đến gây sự?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp trước lý luận rất vững chắc của Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải, không còn biết nói sao.

Tiêu cục phó Nam Minh Kiếm Châu Anh chen vào :

- Có một điểm này đáng nghi ngờ...

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải hỏi nhanh :

- Điểm nào?

Châu Anh đắn đo một chút :

- Tôi xem, ba lão già đó không trọn lòng tin tưởng nơi tiêu cực chúng ta, bằng cớ là từ lúc nào đến lúc nào, họ chẳng chịu rời ba chiếc rương báu đến nửa phút. Lại còn sự liên hệ ra sao giữa hai già nam và một già nữ, mình cũng chưa hề biết mảy may !

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải hần học :

- Người cho rằng họ là những người thần bí?

Nam Minh Kiếm Châu Anh gật đầu :

- Phải ! Ngoài ra còn một việc nữa...

Thần Ứng Thủ hỏi :

- Còn việc gì?

Châu Anh đáp :

- Ba lão già đó có mang theo một con ngựa hồng, khôi vĩ trông trắng vô cùng. Tất cả ngựa trong tiêu cực của chúng ta trông thấy nó đều sợ, có phải là một việc lạ không? Ba lão già quē ketch lại có ngựa quý thế à? Vả lại...

Y dừng lại không dứt câu.

Thần Ứng Thủ Vệ Bắc Hải gất :

- Còn gì nữa cứ nói ra, tại sao lại ngưng bặt?

Châu Anh tiếp nói :

- Con ngựa đó không ai săn sóc, vậy mà nó vẫn theo sát một trong ba cỗ xe. Nếu nó không được huấn luyện hoàn toàn thì làm gì nó khôn như thế?

Bên ngoài, một bóng người bay vút từ dưới đất lên nóc khách sạn, nhẹ như đọt khói, nhanh như điện chớp.

Bóng đó len vào trong khách sạn do một lối riêng, trong giây phút lại trở ra, bên tay có nách một người nữa.

Chừng như người bị nách đó bị điểm huyết nên không cử động nói năng gì cả.

Bóng đó rời khách sạn và dừng lại tại một hẻm vắng của thị trấn Lục Hiệp.

Bóng đó là một cụ già vận áo màu tro và người bị nách mang đi mặc áo màu tím.

Cụ già giải huyết cho người vận áo tím xong, đoạn hét :

- Người muốn sống hay muốn chết? Muốn sống thì ta hỏi câu gì trả lời câu ấy !

Người áo tím điềm nhiên chẳng chút dao động, hần nhếch nụ cười lạnh :

- Chết hay sống, tùy thích cá hạ muốn làm sao thì làm, đừng mong tạo áp lực cho tôi bán rẻ bốn bang.

Cụ già gằn giọng :

- Ta cứ hỏi và bằng thái độ của người quyết định cho người sau. Người đừng tưởng muốn chết mà không được! Không dễ dàng đâu!

Người áo tím bắn hung quang chiếu thẳng vào mặt cụ già gằn giọng :

- Người muốn làm gì ta?

Đột nhiên hần cười mỉa :

- Người là ai, tưởng đeo mặt nạ da người kia mà dấu được hành tung với ta sao?

Lão già hừ lạnh :

- Huyết Ma Bang mưu đoạt báu vật của ta, người từ cung trăng rơi xuống hay sao mà còn hỏi ta là ai? Không biết người sao lại biết báu vật?

Người áo tím bữu môi :

- Các người là những tên quê kệch từ thâm sơn cùng cốc đến đây, là những tên vô dụng, gần đất xa trời nào ai biết được các người!

Lão già chợt hỏi :

- Sau ngày Cửu Long Huyết Minh, Huyết Ma Bang ly khai Vạn Cực Cung trên Thần Nữ Phong, chúng bỏ luôn Khúc Động, vậy chúng về đâu? Hãy chỉ cho ta biết tổng đàn hiện tại đặt nơi đâu!

Người áo tím lắc đầu :

- Vô ích ! Dù người hỏi ta đến muôn ngàn lần, vị tất ta đã cho. Nên dứt khoát cho rồi, ta đã bảo là ta không bao giờ bán rẻ bốn bang đâu!

Lão già trừng mắt :

- Chưa chắc gì người đủ sức cưỡng lại ý muốn của ta!

Lão già đổ bộ về phía hậu người áo tím, điểm vào huyệt Mạch Môn nơi lưng hần.

Hần biến sắc liền.

Toàn thân run lên bần bật, hần áp ứng :

- Người... người hạ độc thủ?

Lão già gật đầu :

- Bây giờ người đã thấy là ta không đùa nữa chứ?

Oằn oại một lúc, người áo tím đột nhiên quắc mắt :

- Dừng mong ta sẽ nói gì với người! Cứ mang ra những thủ đoạn tàn độc xem có lay chuyển được lòng ta chăng?

Lão già cười lớn :

- Ha...ha ! người cho là ta không dám làm vậy? Ta sẽ huỷ diệt ba trăm sáu mươi đốt xương trong người của người!

Thốt xong. Lão đưa ngón tay điểm vào một chỗ trên người hấn.

Chân lực theo ngón tay qua huyết đạo, len vào thân thể.

Người áo tím rú lên một tiếng, sùi bọt mép, tay chân co rúm lại như chạm phải điện.

Lão già rút tay về :

- Người bằng lòng cho lời khai chưa?

Hấn rên hừ hừ một lúc, hấn nghĩ thế nào bỗng quát lên :

- Không !

Lão già cười lạnh, tái diễn lại thủ pháp nhưng gia tăng công lực một phần.

Lão già điểm nhanh vào hai nơi khác nữa làm tên áo tím toàn thân run bần bật liên hồi như phong giật.

Mồ hôi vã ra ướt đầm y phục hấn.

Thần sắc thê thảm. Mặt xanh dờn.

Từ một đại hán lực sỹ, hấn trở thành một con người mang bệnh trầm kha, nhân dạng hoàn toàn biến đổi.

Lão già hét to :

- Ta không muốn phí thì giờ, người có chịu nói hay không?

Người áo tím nhọc mệt quá, thều thào thốt :

- Không ngờ người còn tàn độc hơn bốn bang nhiều! Thật ta không ngờ! Ta chỉ tưởng không ai ngoài bốn bang ra biết sử dụng lối độc thủ này, vậy thực sự người là ai?

Ngón tay lão già đi dần lên lưng hắn, đến gần Mạng Môn huyết.

Ớt lão hạ thủ pháp tàn độc đó xuống ngay Mạng Môn, người áo tím rú lên :

- Khoan ! Khoan !

Lão già cười nhẹ :

- Còn khoan gì nữa?

Hắn đáp :

- Tôi sẽ nói, nếu người chấp thuận cho ta một điều kiện !

Lão già quắc mắt :

- Điều kiện gì? Nói mau !

Người áo tím không đợi giục lần thứ hai :

- Người hứa buông tha ta, ta nói ngay !

Lão già trầm ngâm một chút :

- Nếu người chịu nói, ta còn giết người làm gì?

Người áo tím gật đầu :

- Vậy người cứ hỏi !

Lão già nhìn hắn :

- Tổng đàn Huyết Ma Bang hiện giờ đặt ở đâu?

- Tại Cửu Khúc Động !

Lão già quát :

- Lão ! Cửu Khúc Động như bãi tha ma, người đối gạt ta phải không?

Người áo tím bữu môi :

- Chắc người chưa đến đó lần nào?

- Không đến thì làm sao ta biết được Cửu Khúc Động không có bóng người?

Người áo tím lại bữu môi :

- Cửu Khúc Động có hai phần, một phần hư, một phần thực, chắc người chỉ thấy được phần bên ngoài là phần hư, thảo nào mà người không gặp một bóng người!

Lão già trở mặt :

- Còn phần thực ở đâu?

Người áo tím đáp :

- Bên trong !

- Do ngã nào đi vào?

- Chỗ khúc quanh thứ ba nơi phần ngoài, có một chiếc vòng, kéo mạnh chiếc vòng đó, cửa động Cửu Khúc thật sự mở liền.

Lão già ngừng lại một lúc như để nhớ lại hình thể cửu Khúc Động.

Giây lâu, lão hỏi tiếp :

- Ta muốn biết số phận của Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Đơn, Vô Danh Kiếm Khách Hậu Duệ, Kim Xoa Giáo Chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ và Hàn Ba Kiếm Khách. Họ có bị Huyết Ma Bang giam cầm không? Họ được đối đãi như thế nào? Hoặc giả họ đã bị giết hết rồi?

Người áo tím hỏi ngược lại :

- Người có liên hệ gì với bọn họ?

Lão già gằn giọng :

- Người chỉ việc đáp lời ta, đừng hỏi lời thôi !

Người áo tím bật cười lạnh lạnh :

- Đế Quân đối đãi với bọn họ hết sức trọng hậu.

Lão già quắc mắt :

- Thật vậy?

Người áo tím bữu môi :

- Ta đối người làm gì?

- Người biết lý do sự trọng đãi đó?

- Đế Quân chỉ cố kỵ có một người, đó là Độc Cô Thanh Tùng. Suốt tháng nay, bọn chúng ta vẫn dầm nát giang hồ tìm tiểu tử, thế mà chẳng thấy hấn đâu cả. Biết hấn thế nào cũng trở lại nên Đế Quân trọng đãi bọn kia giữ lại đó, làm áp lực tinh thần, đối phó với tiểu tử.

Vì gương mặt bị chiếc nạ da người che kín, nên người áo tím không hề nhận ra những gì biểu hiện, chỉ có giọng nói của lão già là lộ hẳn sự phẫn nộ :

- Lão ác ma gian hoạt đến độ ấy à?

Người áo tím lại hỏi :

- Người có thù oán gì với bốn bang chẳng? Ta xem người cầm hờn gớm !

Lão già không đáp, nhìn thẳng vào mặt hắn, gằn giọng :

- Bọn mi định lúc nào hạ thủ đoạt báu vật của ta?

Người áo tím điềm nhiên :

- Ngày mai vào giờ Ngọ, bọn các người sẽ chết !

Lão già cười lớn :

- Chờ xem ! Hử !

Tiếng vó ngựa đầu đầy vang lên, lão già im bật câu nói, tên áo tím đứng dậy nhón cổ hú dài.

Tiếng hú xé không gian tịch mịch, làm chấn động cả một vùng quanh đấy.

Lão già sôi giận :

- Người muốn chết, không phải tại ta !

Nhanh như chớp, lão đảo bộ hoành ra sau lưng hắn, giáng một chưởng vào yếu huyệt.

Hắn chỉ kịp hự lên một tiếng khẽ, chồm vờn hai bước, ngã nhào xuống bất động.

Lão già bước tới, nắm cánh tay hắn, xách bổng lên, kẹp vào nách, nhảy vào chỗ tối.

Trong thoáng mắt, một đoàn người ngựa đến nơi.

Kỵ sĩ vận áo màu tím, chỉ có tên đầu đoàn là vận áo màu lam.

Tên đầu đoàn cụt một cánh tay.

Y chỉ huy bọn kỵ sĩ lục soát quanh khu đó. Y nhấn mạnh :

- Cố gắng tìm cho được chúng ! Chúng chưa đi xa đâu ! Người đầu đoàn không ai khác hơn là Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vừa buông dứt câu, một tràng cười lạnh lảnh từ ngoài mất mười trượng vọng đến.

Tiếp theo tràng cười, một bóng người lao vút đến nhanh như tên bắn.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp hét to :

- Đề phòng !

Lão giật mạnh giây cương, con ngựa chồm ngang nhanh một bên, cách bóng người đang bay đến.

Nhưng bóng người đó bay cao quá, chưa đáp vội xuống.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp thầm phục thuật khinh công mà luyện đến độ phi dăng đến như vậy, hẳn hữu trong võ lâm.

Lão lo ngại nghĩ :

- Nhân vật nào đây mà có vũ công tối diệu như vậy?

Bóng người đã đáp xuống.

Cái thế xuống của bóng đó rất là kỳ, đầu dưới chân trên.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp biết có việc bất thường, toan thét gọi bọn thuộc hạ, nhưng chậm mất, bóng đó rơi xuống, đầu chạm vào nền đường kêu lên một tiếng bốp.

Óc trắng nhuộm máu hồng bắn ta tung toé.

Luôn đến cả chiếc xác to lớn biến thành thịt vụn văng đi bốn phía, tận ngoài xa hơn ba trượng.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp từ trên lưng ngựa, phi vút ra chỗ có phát tràng cười.

Vô ích ! Không có một bóng người, không một tiếng động.

Bọn thuộc hạ lúc đó cũng pi ngựa tới nơi.

Chúng ngồi trên lưng ngựa im lặng chờ lệnh.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp day lại, thấy chúng trơ người như tương gỗ, quát âm lên :

- Bọn các người chết hết rồi phải không? Còn chờ gì nữa mà không lục soát?

Bọn áo tím sợ hãi, cùng nhảy xuống ngựa lục soát.

Trong khi đó Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười ha hả :

- Bằng hữu ơi ! Nếu mình là một tay hữu danh, thì xuất đầu lộ diện mà nói chuyện với nhau, có phải tốt hơn không? Đừng để cho bọn thuộc hạ ta bắt gặp mà thành bề mặt đấy!

Bọn áo tím dẫm nát các bờ bụi quanh đó, tuyệt nhiên không tìm thấy một bóng người.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp dậm chân giục :

- Trở về ! Y theo kế thi hành ! Và trưa mai, cố gắng cho thành công, nếu không có ba rương báu lẫn người mà giao nạp cho Đế Quân thì đừng hòng thoát khỏi trọng tội!

Bọn áo tím lục tục lên ngựa, đầu về nhiệm sở đó.

Thời khắc đã sang canh tư rồi thị trấn Lục Hiệp lại trở về tĩnh tịch.

Sau khi bọn áo tím đi rồi, tử chỗ bụi rậm cạnh chỗ bọn áo tím lục soát, một bóng người vận áo màu tro vọt lên rồi đáp xuống.

Bóng đó đứng lặng người, điểm một nụ cười thốt :

- Qua đêm nay ! Hừ ! Chưa biết bọn người còn sót được mấy mạng mà còn lớn lối!

Bóng đó vỗ nhẹ vào tà áo màu tro, giữ bụi đất bám đầy rồi lấy trong mình ra một mũi Lam Lan Chủy Thủ, ngắm ngía một hồi lại tự thốt :

- Vật hoàn cố chủ ! Tuần hoàn báo ứng là lẽ thường. Mũi Chủy Thủ này, ngày nào ai tặng ta thì kẻ ấy sẽ chờ giờ tiếp nhận lại !

Bóng đó bước đi dưới ánh trăng朦胧 lung về thị trấn lục hiệp.

Đáng hôm sau, sau giờ điểm tâm rồi đến đầu giờ thìn, đoàn hộ tống của tiêu cục Thần Võ rời khách sạn lên đường, tiến vào hồ Hồng Trạch.

Trước khi khởi hành, tiêu cục chủ có giáp mặt ba lão già quê kệch.

Y bảo :

- Hôm nay, tam vị quý khách nên đề phòng cho lắm nhé ! Rời khỏi trấn Lục Hiệp rồi, mình đến Ngọc Xá trạm, nơi đó, con đường núi gồ ghề, xe ngựa khó đi vô cùng, vả lại, cường bạo hay chặn đón xe bộ hành cướp của tại đó ! Bọn cường bạo tại Ngọc Xá gồm toàn những tay võ nghệ cao cường, chúng lại đông, nếu gặp chúng, mình cũng mệt lắm đó!

Lão bà vận áo màu xanh tỏ vẻ sợ hãi vô cùng.

Bà run giọng thốt :

- Nếu vậy, mình trở về Kim Lăng cho xong, chứ đi làm chi nữa, biết có qua khỏi trạm Ngọc Xá hay không?

Hai nam lão già không nói năng gì hết, chỉ lấy mắt nhìn Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải.

Vệ bắc Hải bật cười ha hả :

- Tiêu cục Thần Võ từ ngày sáng lập trên đất Kim Lăng đến nay, tạo nhiều thành tích xứng đáng lòng tin cậy của khách bốn phương, rất có thính danh trên giang hồ. Bọn cường đạo trông thấy hiệu cờ của đoàn hộ tống là lăm lũi như chuột, tam vị quý khách an tâm. Nếu gặp chúng, tam vị cứ bình an xem chúng tôi giở thủ đoạn đối phó với chúng !

Lão bà áo xanh thở dài như phó mặc cho rủi may, nhẹ thốt :

- Được vậy thì hay lắm !

Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cáo từ về phòng. Rồi đoàn hộ tống lên đường.

Bà lão già vẫn mỗi người một cỗ xe như từ lúc rời Kim Lăng. Con ngựa hồng vẫn theo sát một bên cỗ xe cuối.

Ra khỏi thị trấn Lục Hiệp, đoàn hộ tống xuyên qua một cánh đồng hoang.

Con đường vừa rộng cho một cỗ xe chuyển bánh, có chỗ ứ đất sinh, có nơi lồi thành mô, bánh xe lăn kinh kịch, xém xẹp, chậm chạp vô cùng.

Đến đầu giờ Ngọ, đoàn hộ tống vượt khỏi cánh đồng, và khởi đi vào con sơn lộ còn gồ ghề hơn gấp mấy lần với những hòn đá loạn không ai thu gọn, nằm ngổn ngang.

Tiêu cục chủ Thần Ưng Thủ Vệ Bắc Hải cưỡi ngựa Huỳnh Biều, tuần kiểm tới lui quanh đoàn hộ tống. Y đến bên một cỗ xe, vệt tẩm vải choàng mui bên ngoài, nhìn vào trong, thấy một cụ già đang ghé đầu trên rương mà ngủ.

Y mỉm cười rồi lại đến hai cỗ xe kia quan sát.

Đến mỗi cỗ xe, hấn gọi to để xem các cụ thật say ngủ hay giả vờ :

- Đã vào đến vùng núi non hoang vắng rồi, quý khách hãy